Думи

които се срещат в говорния език, но които трябва да се четат в тяхевския и деселския

Аба (та) 1) бяло, лъскаво, клаши, клашини, остъкъ, на всъм глави плат. Котлянска дъзава аба, помащка самочерна аба, дъга аба за калцуни. 2) горния дрехи от аба, ~~вр. кога горния~~ а) дълга аба, вр. клашник, кабаница, ямъ, ядрак, тъзорак, ямурлук, кукоятка. б) къса аба, вр. чекмекия, кепе, комиля, котарак. срв. Забъци, Забъчеи Забъчо. Изгр. му грчта чему кроп аба. посл. Зимъ без аба, лъто без турба не ходи. посл. ~~Тъ~~ хаба.

Абдал (чъ) гламав, чулав; Затъпяс, такъвъ, недомислен; будала, дъвдало.

Абдалия к (чъ) гламавщина — лик.

Абдалъчина (та) тарс що абдалъчик.

Абдесник (чъ) 1) дълга бръчъна дреха от чъчъмак плат, която носят турцитъ и я обличат когато ще земат абдест да идат в джамия. 2) друде, кепрета, кръшник, или само плат служи за такава дреха, давам от Зетъ в Дерта и тъ бетъ мъчестет абдесник сазвати ~~на момата на~~ на момъ когато се сгоди момъ чето, честитят му дерта нещо що вземе от Зетъ. — абдесник.

Абдесния (та) нова чиста риза, която носят нарочно турцитъ и я обличат когато ще правят абдест. Привърда с'риза абдесния. № 137. такъв момъ керт прасет бурунджу момъ — риза абдесния. № 454. кажа ве зъ дъга риза абдесния. № 584.

Абдеста (чъ) обред на омовение у мюсюлманитъ когато ще се чистят. — (аб — вода, дет — ръка.)

Абер (чъ) вр. хабер, вести, известие.

~~Абер~~ абердия — — ица, ич.

Абраши (чъ) 1) ~~авга~~, дъвлъчица. 2) вр. абрашет.

Аада (та) вр. аъя.

Аалия к (чъ) вр. агалик.

Аар (чъ) 1) вр. агъар. 2) вр. ахъяр.

К. 43, 5 (XI)

Инв. N 1343

Абдес (чъ) вр. абдест.

Абдеселетин (чъ)

Абес нар. грочно, срамотно, непримично